

Майката стана отъ камъка. Макаръ, че лицето ѝ бѣше измжчено и прорѣзано съ дълбокитѣ бръчки на грижата, отъ очитѣ ѝ се излжчваше такава свърхземна сила, каквато само майката може да има. Христо изеднажъ се почувствува бодъръ и толкова силенъ, че би литналъ съ тежката торба нагоре изъ пжтеката.

Майката го помилва по бузата:

— Хайде, тръгвай сега, синко, че другарьтъ ти Стоянь вече навърно отдавна те чака на пжтя. Сбогомъ!

И, като го прекръсти, цѣлуна го по косата.

Христо притисна устни до коравата ржка на майка си.

После грабна торбата и се закатери ловко по стръмни-ната. На превала се обърна, махна съ калпакъ на майка си, която го следѣше съ усмихнатъ погледъ, и се затули задъ височината...

ТЕОДОСИЙ АНАСТАСОВЪ

Привечеръ отбихъ се съ мама
на молитва чиста въ храма.

Колко тихо! На колѣни
сме. И думички смирени

ние Господу си шепнемъ —
нашта вѣра да закрепне.

А пъкъ Майката Пречиста
отъ иконата лжчиста

съсъ кандилото ни свѣти
за Христовитѣ завети.

МЕТОДИЙ Н. МАРИНОВЪ